

SENTÈNCIA 18-99 DE 23 DE JULIOL DE 1999

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I. RESULTANT: Que el Tribunal de Corts dictà sentència en la causa de referència amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Mònica O.M., com autora responsable del delictes major de imprudència amb resultat de lesions, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de multa de 40.000.- pessetes i pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat es condemna Mònica O.M. solidàriament amb la companyia FINANCERA D'ASSEGURANCES al pagament:

1) a la perjudicada Maria L.M. de la quantitat d'un milió cent quinze mil sis pessetes (1.115.006) en concepte de danys i perjudicis soferts. 2) a la Caixa andorrana de Seguretat Social de la suma de un milió noranta-set mil cinc centes quaranta tres pessetes (1.097.543) per despeses mèdiques i prestacions de salari abonades".

II. RESULTANT: Que la condemna es fonamentà en els següents fets provats: "vers tres quarts de vuit del vespre del dia 6 de novembre de 1997, la processada Mònica O.M. conduint l'automòbil propietat de la seva germana Isabel Maria, amb el seu consentiment, marca Peugeot; matrícula AND-B7015, degudament assegurat per danys a tercers a la companyia Financera d'Assegurances, circulava per l'avinguda Carlemany de la vila d'Escaldes-Engordany pujant en direcció vers Encamp i, a l'alçada del núm. 39 just enfront de l'Hotel Casino atropellà amb la part del davant del cotxe la vianant Maria L.M. que creuava la calçada d'esquerra a dreta segons el sentit de marxa del cotxe. La Sra. Maria L.M. havia ja creuat els dos carrils de circulació, un en sentit vers Andorra la Vella de baixada i l'altre pels vehicles que van en direcció a l'avinguda

Copríncep De Gaulle de pujada havent-hi retenció de vehicles en aquests dos carrils. Al moment de l'atropellament la vianant es trobava al mig del carril de circulació del turisme conduït per la processada, plovia lleugerament i la calçada estava mullada. El pas de vianants més pròxim al lloc de l'accident estava situat a uns 35 metres de distància en direcció vers Encamp.

A causa del cop rebut del cotxe resultà ferida la vianant Maria L.M. amb ruptura de lligament creuat anterior del genoll dret, lesió de la qual tardà en curar 301 dies, havent sigut estimat pel Dr. Jordi VERDAGUER FERRÉ, Metge del Servei de Medicina Forense, el temps de baixa laboral en els mateixos 301 dies, la incapacitat parcial permanent en 3%, el quantum doloris com a mitjà en 4/7 i el perjudici estètic com a molt lleu en 1/7, sense altres perjudicis.

III. RESULTANT: Que contra dita sentència s'interposà recurs per Mònica i Isabel O.M., fonamentat en que la sentència havia aplicat indegudament l'article 197 del Codi Penal "el qual exclou la responsabilitat objectiva, sent necessari ponderar la existència de responsabilitat objectiva o el que és el mateix, provar la intencionalitat de l'acte imprudent". Desenvolupant el seu recurs al·legaren que la processada circulava correctament, d'acord amb l'índex de velocitat permès i de forma adequada a la via pública on succeïren els fets, sent tota la responsabilitat de la Sra. Maria L.M., al creuar la calçada per un lloc no autoritzat. Concloent que "davant la manca de l'element essencial del tipus penal consistent en la responsabilitat subjectiva" no podia ser condemnada la processada recurrent.

IV. RESULTANT: Que el Ministeri fiscal s'oposà al recurs, sol·licitant la seva desestimació per ser correcta la valoració de la prova dels fets realitzada pel Tribunal.

V. RESULTANT: Que, per la seva part, la defensa de la Sra. Maria L.M., impugnà els dos motius del recurs, al·legant que la responsabilitat penal prevista en l'art. 197 es fonamenta en la teoria de la equivalència de les causes, i donat que la processada incomplí les obligacions d'atenció i prudència sol·licità la desestimació del recurs i admetent que la seva pròpia defensada contribuí parcialment a la producció de l'accident al creuar la via urbana fora del pas de vianants, estimà ajustada a dret la distribució de responsabilitats civil establerta en la

sentència en un 60% a càrrec de la processada i en un 40% a càrrec de la seva defensada, raó per la qual conclogué sol·licitant la desestimació del recurs i la confirmació de la sentència.

VI. RESULTANT: Que en l'acte de la vista totes les parts insistiren en els seus punts de vista, en les seves al·legacions i en les seves peticions, sol·licitant la representació de les Sres. O.M. la revocació de la sentència amb absolució, mentre que la representació de la Sra. Maria L.M. argumentà que la infracció culposa estava clara, que no es tractava de responsabilitat objectiva, sinó de responsabilitat per imprudència i que l'únic debat possible podia estar en la contribució de les concauses en la producció de l'accident, si bé no es plantejà en aquells termes el recurs pel que la sentència es correcta, sol·licitant la seva confirmació, com també ho va fer el Ministeri Fiscal.

FONAMENTS DE DRET

I. CONSIDERANT: Que sota l'aspecte doctrinal i jurisprudencial no pot compartir-se el plantejament del recurs, exposat en l'escrit d'interposició i reiterat a la vista, en el sentit que la responsabilitat penal establerta per l'article 197 del Codi Penal andorrà, sigui una responsabilitat per actes intencionals. Pel contrari, el propi precepte al·ludeix a una responsabilitat derivada de "imprudència o negligència", sent una vertadera *contraditio in terminis* pretendre que l'acte imprudent sigui un acte intencional, com se sosté en el recurs, ja que això ens portaria a una responsabilitat penal atribuïble a títol de dolo i no de mera culpa o imprudència. D'altra part, no s'ha de confondre el pressupòsit que tota acció humana, per a que generi responsabilitats penals ha de ser voluntària amb aquella altra exigència de que, a més, sigui intencional, com s'ha vingut a sostenir en el recurs, havent sostingut la jurisprudència d'aquesta Sala, que entre totes les diverses elaboracions doctrinals al voltant de la imprudència punible és segurament la que millor s'adapta la teoria normativa que suposa considerar com a actuació imprudent tota aquella conducta que suposi omissió dels deures de cura, establerts en funció de les circumstàncies de cada cas.

II. CONSIDERANT: Que els fets provats en els que es fonamentà la sentència recorreguda no han estat combatuts eficaçment davant aquest Tribunal, pel que queden incòlumes. D'acord amb aquells fets la processada circulava per l'avinguda Carlemany d'Escaldes-Engordany, pujant en direcció a Encamp, atropellant amb la part davantera del vehicle a la vianant Sra. Maria L.M., que creuava la carretera d'esquerra a dreta segons el sentit de la marxa del cotxe, trobant-se en el moment del xoc en mig del carril de circulació del vehicle conduït per la processada, en una circumstàncies d'escassa visibilitat i de pluja, amb la carretera molla, circumstàncies que exigien reduir la velocitat i extremar l'atenció en la conducció del vehicle, per a poder-lo detenir davant qualsevol emergència que es pogués produir. Per això és correcta la imputació que realitza la sentència a la conductora processada d'haver infringit la norma de cura en la conducció (art. 3 Codi Circulació). D'altra part és igualment correcta l'afirmació que fa la sentència que la pròpia víctima contribuï amb la seva imprudència a la producció de l'accident, ja que creuà la calçada per un lloc no autoritzat com a pas de peatons, produint-se un supòsit de concurrència de culpes que obliga a degradar les conseqüències punitives de la culpa principal i a atribuir en seu de responsabilitat civil les conseqüències danyoses en funció de la respectiva contribució a la producció de l'event punible.

III. CONSIDERANT: Que la pena imposada en la sentència, ateses les circumstàncies expressades en el paràgraf anterior, resulta summament benèvola, i a més no ha estat impugnada. I la distribució de responsabilitats civils que la sentència estableix, resulta igualment prudent i adequada a les circumstàncies indicades, a més que en el recurs no s'ha atacat aquella distribució de responsabilitats. Tot el que condueix necessàriament a que la sentència ha de ser confirmada.

IV. CONSIDERANT: Que havent-se de confirmar la sentència recorreguda procedeix atribuir el pagament de les costes del recurs als recurrents.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia
d'Andorra,

D E C I D I M

1. Desestimar el recurs d'apel·lació interposat per
Mònica i Isabel O.M. i la Cia. FINANCERA D'ASSEGURANCES.

2. Confirmar la sentència dictada pel Tribunal de
Corts en data 22 de gener de 1999 en la causa núm. 16-1/98.

3. Imposar als recurrents el pagament de les costes
processals causades pel recurs.

4. Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts,
amb certificació de la present Sentència, per al seu
compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament
jutjant, ho manem i signem.